

Arrest

nr. 238 246 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER loco advocaat F. GELEYN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van onbepaalde nationaliteit, doch Palestijnse origine te zijn, diende op 17 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

De verzoekende partij heeft de vluchtelingenstatus verkregen in Griekenland en is in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Griekenland.

Op 18 november 2019 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 18 november 2019 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u geboren op 18 april 1993 in Beit Hanoun (Gaza), waar u steeds hebt verbleven. U bent een soenniet van Arabische origine. U ging naar school tot het hoger middelbaar. U werkte in Gaza als autohandelaar en taxichauffeur. U zette zich tevens in voor een liefdadigheidsinstelling. U werd omwille hiervan gearresteerd en ondervraagd door Hamas. De interne veiligheidsdienst hield u gedurende ongeveer een maand vast. Na betaling van geld werd u vrijgelaten. U ontving nadien nog verschillende oproepbrieven. Uiteindelijk besloot u Gaza te verlaten in de zomer van 2017. U reisde legaal via Egypte naar Turkije waar u gedurende iets minder dan een jaar verbleef. Nadien reisde u rond eind maart 2018 door naar Griekenland.

U betaalde in Athene een Tunesiër geld om uw reis richting België te regelen. Het bleek echter een oplichter te zijn. Er ontstond dan een ruzie met hem en via hem kwam u in contact met Albanen en een Marokkaan die u uw geld terugbetaalden. U zou in ruil hiervoor moeten werken voor de partij waartoe ze allen behoorden. Ze hielden u onder schot toen u dit werd verteld. U hebt niet met hen samengewerkt en bent in plaats daarvan vanuit Athene naar Rhodos getrokken. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in op 22 juni 2018. U vreesde nog steeds de personen die u in Athene hadden bedreigd. U wilde niet te lang op eenzelfde plaats blijven en koos er daarom voor niet in een opvangcentrum maar op straat te verblijven. U kreeg in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend op 27 juli 2018.

U bent op 4 september 2018 tot België gereisd. Bij aankomst hier verscheurde u uw Palestijnse paspoort en uw Griekse verblijfsvergunning zodat u niet naar Griekenland of Gaza zou worden teruggestuurd. Op 17 september 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele Palestijnse identiteitskaart (d.d. 10/6/09) en een kopie van uw Palestijns paspoort (d.d. 27/7/2015) voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u op 27 juli 2018 de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland (CGVS p.2-3, 5, antwoord terugnameverzoek Griekenland).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u er geen behoorlijke huisvesting te hebben gehad. U

verbleef er eerst in een goedkope huurwoning en nadien op straat (CGVS p.6). U hebt nooit in een opvangcentrum verbleven. U beweert dat dit niet kon omwille van een dreigement dat u in Athene ondervond. U durfde immers niet op eenzelfde plaats verblijven en koos er daarom voor op straat te verblijven (CGVS p.7-8). Wat dit dreigement betreft, worden verderop in de beslissing nog enkele opmerkingen gemaakt. U hebt in Griekenland in een hotel gewerkt. Hier kreeg u ongeveer 10 euro voor betaald, bovendien kreeg u tevens geld opgestuurd van uw familie, hiermee kon u voorzien in uw dagelijkse behoeften (CGVS p.7). U hebt verder niets gedaan om de taal te leren of ander werk te zoeken in Griekenland (CGCS p.8). Volgens uw verklaringen verliet u Griekenland reeds een aantal dagen na het verkrijgen van uw beschermingsstatus (CGVS p.6). Dat u op zulke korte periode niet in staat was huisvesting en beter werk te vinden, hoeft niet te verwonderen. U hebt hier zelfs ook niet naar gezocht (CGVS p. 7). U hebt tevens niet geïnformeerd of er in Griekenland organisaties waren waarbij u voor hulp terecht kon (CGVS p.13). U had al voor uw komst naar Griekenland het idee om naar België door te reizen (CGVS p.15). U had niet de intentie om in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS p.7). Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Griekenland louter **sociaal – economische problemen** betreffen, die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt het statuut van vluchteling in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in Griekenland werd **bedreigd**. U was immers in aanraking gekomen met een oplichter toen u uw reis richting België wilde verderzetten. U betaalde hem geld en om dit geld te kunnen terugkrijgen moest u voor enkele Albanezen en een Marokkaan gaan werken. Over welk werk het ging, weet u echter vreemd genoeg niet. U kunt enkel zeggen dat ze zich met onwettige zaken bezighielden. Het is overigens zeer bevreemdend dat u aan hen bent kunnen ontsnappen terwijl ze u onder schot hielden en al even bevreemdend is het dat ze u zelfs het volledige bedrag zouden hebben terugbetaald zonder dat u voor hen bent gaan werken (CGVS p.10-11). U beweert dat de personen die u bedreigden voor een bepaalde partij werkten (CGVS p.6). U kunt echter niet zeggen welke partij, noch waarmee deze partij zich zoal zou bezighouden (CGVS p.6, 12). Bovendien kunt u ook niet zeggen hoe u weet dat die personen tot die partij behoorden (CGVS p.6). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u tevens geen melding van een partij. U hield het toen op een Tunesiër, genaamd Ilhab, die een tussenpersoon zou zijn van een smokkelaar. Bij het commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaart u dan weer dat de bewuste Tunesiër Najem Adim heette. Wanneer u met deze inconsistentie wordt geconfronteerd beweert u simpelweg dat er toen niet naar een naam gevraagd werd (CGVS p.12). U verklaarde aan het begin van uw persoonlijk onderhoud bij CGVS nochtans dat uw interview bij de DVZ goed verliep en dat uw verklaringen er correct genoteerd werden (CGVS p.2). Dergelijke vaagheden en inconsistenties

plaatsen vraagtekens bij de door u geschetste gang van zaken. U verklaart voorts dat de bedreiging plaatsvond een maand na uw aankomst in Griekenland. Aangezien u beweert drie maanden te hebben gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wil dit zeggen dat de bedreiging plaatsvond rond eind april 2018 (CGVS p.6). U vertrok uit Griekenland op 4 september 2018. U bleef na de bedreiging dus nog een drietal maanden in Griekenland. U ging niet naar de politie om melding te maken van hetgeen u overkwam. U beweert dat ze toch niets zouden doen (CGVS p.11). Vreemd genoeg haalt u op een ander moment dan weer aan zich altijd in de buurt van de politie op te houden, aangezien u zich daar veilig voelde (CGVS p.13). U vernam bovendien na het aanvankelijke dreigement enkel via via dat ze nog naar u op zoek zouden zijn, hetgeen een louter blote bewering is die u op generlei wijze hard kunt maken. U kwam in ieder geval zelf niet meer met hen in aanraking (CGVS p.11). In zoverre geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, hetgeen zoals boven aangehaald dient betwijfeld te worden, moet worden gesteld dat uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet fundamenteel verschilt van de situatie van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, onder andere aangezien u vrij bent om zich elders in Griekenland te vestigen waar u niet meer met deze personen in aanraking dient te komen. U ondervond verder geen problemen met de Griekse autoriteiten, noch met de Griekse bevolking. Integendeel, u verklaart expliciet dat de Griekse bevolking heel aardig is. Ze hielpen u, u kreeg sigaretten van hen en zelfs uw vliegtuigticket naar België werd betaald door een Griek die met u meeleefde (CGVS p.8, 12-13).

De door u neergelegde **documenten**, meer bepaald uw originele Palestijnse identiteitskaart (d.d. 10/6/09) en de kopie van uw Palestijns paspoort (d.d. 27/7/2015), ondersteunen enkel uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Onverminderd het voorgaande kunt u een aanvraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel kan teruggeleid worden naar Griekenland maar niet naar Gaza.

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48,5, § 4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert vooreerst aan dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, de mogelijkheid biedt om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, doch dat dit evenwel geen verplichting behelst. De verzoekende partij meent aldus dat de commissaris-generaal, van zodra hij gebruik maakt van deze mogelijkheid in de wet, deze moet *“uitoefenen binnen de perken van de redelijkheid, op correcte wijze uitleggen waarom men de mening is toegedaan dat men geen internationale bescherming aan de verzoekende partij dient te verlenen en de redenen uiteenzetten waarom er werd geopteerd om het verzoek van de asielaanvrager te verwerpen”*. De verzoekende partij meent echter dat *in casu* haar situatie niet het voorwerp is geweest van een dergelijke individuele beoordeling door de commissaris-generaal, omdat hij de situatie niet voldoende analyseert om tot een redelijke beslissing te komen.

De verzoekende partij herhaalt haar persoonlijk wedervaren in Griekenland. Zo stelt zij dat zij in Griekenland in mensonterende omstandigheden diende te overleven. Zo stipt ze aan dat zij in Griekenland geen toegang had tot behoorlijke huisvesting en op aldus op straat diende te leven. Zij concludeert dat zij zich niet kon beroepen op afdoende steun van de Griekse overheid en aldus onvoldoende materiële steun verkreeg om op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland. Onder verwijzing van landeninformatie en rechtspraak, kaart de verzoekende partij vervolgens de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland aan.

In hoofddorde vraagt de verzoekende partij erkend te worden als vluchteling omdat zij van oordeel is dat de Commissaris-generaal meerdere elementen van haar relaas niet heeft onderzocht door zich te beroepen op een erkenning van de vluchtelingenstatus in Griekenland, zonder onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, hetgeen volgens de verzoekende partij *“essentieel”* is om haar vrees in geval van een terugkeer op een concrete manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij meent dat zij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Griekenland. De verzoekende partij stelt dat zij zich niet kan beroepen op nationale beschermingsmogelijkheden. Zo stelt zij bij een terugkeer naar Griekenland te zullen worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In *“uiterst”* ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing te vernietigen. Zij meent dat haar relaas duidelijk eenzijdig geanalyseerd is: de Commissaris-generaal heeft zich op de erkenning van de status van vluchteling in Griekenland gebaseerd zonder onderzoek te doen naar *“de implicaties van deze status”*. Er werd onvoldoende aandacht besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven. De Commissaris-generaal schendt volgens haar immers de motiveringsplicht, alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid door *“te oordelen dat verzoekende partij naar Griekenland kan terugkeren vanwege de internationale bescherming die aldaar aan haar werd verleend, zonder de risico's op onmenselijke en vernederende behandeling in hoofde van verzoekende partij in geval van terugkeer te hebben onderzocht, terwijl er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoekende partij zich*

op straat en zonder middelen zal bevinden bij een eventuele terugkeer naar Griekenland". Gelet op voorgaande overwegingen en objectieve bronnen die de systematische tekortkomingen op elk niveau in het Griekse systeem aantonen, acht de verzoekende partij het noodzakelijk om haar situatie opnieuw te evalueren.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

"Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie."

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result; verklaring DVZ 6 november 2018, rubriek 22; notities persoonlijk onderhoud 25 oktober 2019, p.5).

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift, noch blijkt dat de verzoekende partij thans niet langer de vluchtelingenstatus in Griekenland zou genieten.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij immers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De verzoekende partij kan uiteraard aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de

bescherming die haar in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang is bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift op een vage en algemene wijze dat zij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en aldus onvoldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland. Zo benadrukt zij dat het voor een persoon met beperkte financiële middelen onmogelijk is om afdoende huisvesting te vinden en dat erkende vluchtelingen vrijwel uitgesloten zijn van sociale uitkeringen.

Vooreerst blijkt uit de persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij dat zij nooit de intentie had om in Griekenland te blijven. Van zodra zij een beschermingsstatus verkregen had, heeft zij Griekenland verlaten. Zoals zij zelf verklaarde zag zij Griekenland als de poort naar Europa. Zij ondernam geen enkele poging om zich te integreren, noch probeerde ze organisaties op te sporen waarbij ze terecht kon voor hulp. De verzoekende partij verklaarde dat ze nooit problemen heeft ondervonden met de Griekse autoriteiten en evenmin met de Griekse bevolking. Ze verklaarde zelfs dat de Grieken heel aardig zijn en de vluchtelingen hielpen. Zo werd ook haar vliegtuigticket betaald door een Griek. In haar verzoekschrift kaart de verzoekende partij aan dat zij niet over huisvesting genoot. Doch dit dient genuanceerd te worden. De verzoekende partij verklaarde inderdaad wel dat zij op straat geleefd heeft, doch gaf ook aan dat zij daarnaast soms ook in een huurhuis gewoond heeft. Dit was mogelijk omdat zij af en toe werkte. Met haar karig salaris kon ze de huur betalen, alsook eten en drinken. Ze leefde wel grotendeels op straat maar verklaarde ook dat ze niet in een opvangcentrum wou verblijven omdat ze niet de intentie had om in Griekenland te blijven. Daarnaast verklaarde ze ook dat haar familie haar geld toestuurde. Ze maakt niet aannemelijk dat ze dus niet in staat was om huisvesting te betalen. Van de

verzoekende partij kon worden verwacht dat zij zelfstandig op zoek zou gaan naar een woning in Griekenland. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij hiertoe de nodige inspanningen heeft gedaan. Het is heel duidelijk dat zij niet de intentie had om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland.

Uit het AIDA rapport dat de verzoekende partij ook aanhaalt blijkt dat vreemdelingen aan wie de beschermingsstatus werd toegekend, dezelfde rechten genieten als Griekse burgers op het vlak van sociale bijstand. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk zal zijn om onderdak of steun te verkrijgen bij haar terugkeer. Het feit dat de overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen die het land verlieten en vervolgens terugkeren houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. De verzoekende partij heeft geen enkele poging ondernomen om financiële steun te verkrijgen en bovendien blijkt uit haar eigen verklaringen dat zij beroep kan doen op haar familie indien zij nood heeft aan financiële middelen.

In zoverre de verzoekende partij citeert uit algemene rapporten om aan te tonen dat er aanzienlijke problemen zijn in Griekenland voor wat betreft integratiemogelijkheden, onderwijs en toegang tot de arbeidsmarkt, merkt de Raad op dat uit haar eigen verklaringen niet blijkt dat de verzoekende partij een poging ondernam om taallessen te volgen. Zij verklaarde immers dat zij niet geprobeerd heeft om de Griekse taal te leren daar zij niet in Griekenland wou blijven. Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft verklaarde ze dat ze geen vast werk wilde, maar dat ze wel een dag of twee in een hotel werkte. Uit voormelde verklaringen blijkt niet dat de verzoekende partij een ernstige poging ondernam om zich te integreren in de Griekse maatschappij, noch dat het voor haar onmogelijk was om werk te vinden;

De loutere verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van racisme en haatmisdrijven, laten evenmin toe te oordelen dat de Griekse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus genieten. Overigens blijkt ook uit het AIDA rapport dat de verzoekende partij citeert dat de politie en het openbaar ministerie in Griekenland optreden tegen racistische acties. Bovendien blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij van oordeel is dat de Grieken heel aardig zijn en haar hielpen, alsook dat ze zich veilig voelde in de buurt van de politie. De algemene informatie die de verzoekende partij bijbrengt kan de Raad er niet toe brengen te oordelen een meerderheid van de Griekse bevolking racistisch optreedt en dat vreemdelingen niet veilig zijn in dat land of geen bescherming genieten.

De algemene rapporten waarnaar de verzoekende partij verwijst doen geen afbreuk aan de eigen verklaringen van de verzoekende partij. In casu blijkt heel duidelijk dat de verzoekende partij nooit de intentie heeft gehad om in Griekenland te blijven.

De verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt immers op geen enkele wijze aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, niet over huisvesting zal kunnen beschikken. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat de uitspraak van het Duitse Grondwettelijk Hof dateert van bijna twee jaar geleden en rekening hield met

de op dat ogenblik bestaande toestand. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij gaat in het verzoekschrift nog in op haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in haar land van herkomst en meent dan ook dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden verleend of minstens de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt te dezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partij en de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Griekenland als vluchteling is erkend.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog terecht vastgesteld als volgt: "Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza.

Gezien het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij door te besluiten dat haar in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 1A(2) van de Conventie van Genève, artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 48, 48/2, 48/5, § 4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, laat zij na uiteen te zetten waaruit deze schendingen zouden kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het door de verzoekende partij aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU